

Fiskerier, er Limfjordens vigtigste, saa kan det kun gjælde ganske midlertidig, thi længe har Sildefiskeriet staaet over det i Betydning, og for Tiden maa Østersfiskeriet stilles øverst. En saadan Forrang vil rimeligvis stedse være foranderlig efter uberegnelige Tilfældigheder, som i Tidsløbet kunne indtræffe; efter de Oplysninger, vi have faaet, befinder Malefisket sig i Tilbagegang, Torste- og fremfor alt Flynder-Fiskeriet er derimod i stærkt Aftagende. Det synes derfor ikke heldigt at argumentere derfra for Bevarelsen af et Fiskeri, som, moderat talt, er de andre til stort Besvær. Malefiskeriets Betydning har i de senere Aar maattet tiltage anselig, fordi Priserne paa Aal ere stegne til over det dobbelte af hvad de forhen have været, og det kan da med Rette anses som en Fordel ved Malevaadene, at de bevare Fangsten uskadt, saaledes at den kan staa sig længe levende under Transport i Kvafer og derved opnaa de høje Priser, som hele Aaret gives i Lydstland for levende Aal, hvorimod Aal fra Stangjernene slet ikke og fra Kroge kun vanskelig kunne holdes levende. Denne Betragtning til Fordel for Malevaadene lader sig ikke afvise, men, afsat fra, at selvfølgelig Fangsten i Russer ligesaa godt egner sig for Transport levende, og at dette Fiskeri kunde fortjene og vistnok ogsaa kunde opnaa en større Udvikling i Limfjorden, bliver det dog et Spørgsmaal, om den omhandlede Fordel, der dog kun kommer et indskrænket Antal Fiskere tilgode, kan opveje det Tab, som derved tilføjes et langt større Antal Medborgere.

Medens Udvalget i Betragtning af det Ansørte og under Overvejelsen af, hvilken af de modstridende Interesser der snarest bør vige for den anden, er kommet til det Resultat, at det bliver Pulsvaadets, som maa trække det korteste Straa, og at dette Redskab, hvis Spørgsmaalet blev bragt paa Spidsen med et Enten-Eller, maa fortrække, saa har det dog ikke kunnet bevæbne sig til i modsat Retning at gentage den i 1867 efter Udvalgets Formening begaaede Fejl, at bryde med, her dog kun den nærmeste Fortid, ved at anbefale et ubetinget Forbud for hele Landet. Udvalget har, om end Meningerne hos dets enkelte Medlemmer i en eller anden Henseende have vist sig mere eller mindre stærkt udprægede, dog deri været i fuldkommen Samstemning, bestemt at modsætte sig en ubegrænset Frihed som uforenelig med hele det fiskende Samfund's Interesser. — Der er, som vi tidligere have haft Lejlighed til at bemærke, Forskjel paa Frihed i Memmeskiftet og i Behandlingen af Naturens Gaver; hvis Forpølse kan ske hurtigere end Gjenoprettelsen, om den ellers er mulig. Skulle Malevaadene bevares, saa kunne vi kun foreslaa, at det sker med en saadan Begrænsning, som paa den ene Side ikke gaar deres Brugere nærmere, end at Erhvervet dermed kan lønne sig, men paa den anden Side yder fornøden Hjælp for at forebygge deres Skadelighed. Dette Standpunkt var det, som blev forrykket i 1867, og Tilbagegangen i Loven af 25de Marts 1872 var ikke tilstrækkelig til at forsone de krænkede Interesser; den nuværende Tilstand yder ikke Garantier nok mod Skadeligheden af Malevaadernes Brug, og hele Udvalget er overbevist om Nødvendigheden af at forsøge dem.

De Børn, man hidtil har tilliet op mod Malevaadernes Skadelighed, bestaa i: 1) Fastsættelse af et Minimum for Maftevidden, 2) Bestemmelser for at forebygge eller formindste Skadningen henover Bunden og 3) Indskrænkninger i Henseende til Tid og Sted, for Brugten. Vi skjønne, at Foranstaltninger overensstemmende hermed ville være passende, naar der gives dem en tilstrækkelig Udstrækning, og kunne ikke bringe Andet eller Mere i Forslag til Opnaaelse af Formaalet.

1) Hensigtsmæssigheden af et Minimum for Mafsten, saaledes at den spædere Fiskeyngel kan slippe igennem, behøver ingen nærmere Forklaring. Uagtet vi, som oven berørt, af Hensyn til al anden Fiske-, fornemmelig Flynderyngel ikke vilde have haft Betænkning ved at forstørre dette Minimum noget, saa have vi dog ikke fundet Anledning til at foreslaa nogen Forandring, som dels vilde indskrænke Udbyttet af Aal, Fangstens Hovedformaal, dels vilde sætte Fiskerne i Forlegenhed med de mange, med nu lovlig Mafteførelse i Brug værende Vaad. Udvalget har derfor i Lovudkastets § 35 fulgt den i Lov 29. Decbr. 1857 § 21 foreskrevne Regel.

2) Det andet Børn opnaaes bedst ved det i Loven af 1857 § 18 givne Forbud mod at drage Vaadet til Vaaden, og vi anse dette for saa væsentligt for at formindste den Skade, der sker ved Bوندens Skrabning m. m., at vi finde intet Malevaadsbrug tilfredsiggjort, uden at Vaaden drages til Vaadet. Overensstemmende hermed er Lovforslagets § 33 affattet.

3) a. Det er indlysende, naar der er Tale om Brugten af et skadeligt Redskab, at en begrænset Tid for dets Brug maa være gunstig; og det har været af Hensyn til Sildefiskeriet, at Pulsvaadsbrug indtil 1857 var indskrænket til Tiden mellem 24. Juni og 24. August, idet Vaarsilden ophører hen i Juni og Høstilden viser sig over Midten af August. Siden Sildefiskeriet efter Gjennembruddet ved Agger 1825 tabte sin store Betydning, er Pulsvaadets faktisk blevet brugt udover disse længe bestaaende Tidsgrenser, og det kan antages at have været Grunden, hvorfor Loven af 1857 udvidede Tiden fra 2 til 3 Maanedre: fra 1. Juni til 1. September, uagtet den forudgaaende Kommissions Majoritet ikkun foreslog 2 Maanedre, fra 1. Juni til 1. August, og af Minoriteten, der stemte for 3 Maanedre, endog Ringkjøbing og Thisted Amtsraad tilføjede: „naar dette Fiskeri overhovedet skal tillades“. Udvalget har ikke overset, at en Tidsudvidelse udover den,